U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Český rozhlas**, se sídlem Vinohradská 12, Praha 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2017, č. j. 9 A 312/2014 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se žalobou u Městského soudu v Praze domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného ve věci žádosti o poskytnutí informace z ledna 2014. Městský soud zaslal stěžovateli dne 14. 8. 2014 výzvu k zaplacení soudního poplatku, na níž stěžovatel reagoval podáním žádosti o osvobození od soudních poplatků. Usnesením ze dne 18. 7. 2017, č. j. 9 A 312/2014 – 26, soud žádosti žalobce nevyhověl a následně jej opětovně vyzval k úhradě soudního poplatku. Vzhledem k tomu že stěžovatel ani v dodatečné lhůtě soudní poplatek nezaplatil, rozhodl soud v záhlaví specifikovaným usnesením o zastavení řízení. Proti tomuto usnesení brojí stěžovatel kasační stížností.

[2] Jednou ze zákonem stanovených podmínek řízení před Nejvyšším správním soudem je povinné zastoupení advokátem. Takové zastoupení se dle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) nevyžaduje tehdy, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[3] V daném případě stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Současně se nejedná o případ, kdy judikatura dovodila, že na povinném zastoupení advokátem není třeba trvat (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č.

j. 1 As 196/2014 - 19. Proto je nezbytnou podmínkou, aby byl stěžovatelem v předmětném řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem.

[4] Kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému usnesení městského soudu podal sám stěžovatel, aniž současně předložil plnou moc udělenou jím advokátovi pro zastupování v řízení o kasační stížnosti, případně požádal soud o jeho ustanovení. Nebyla tak splněna podmínka řízení podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[5] Dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není-li stanoveno jinak, soud usnesením odmítne návrh, nejsou-li splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo nebyl přes výzvu odstraněn.

[6] Nejvyšší správní soud k dnešnímu dni eviduje více než 1 400 řízení o kasační stížnosti, v nichž jako účastník řízení figuruje stěžovatel. Za této situace a s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel již byl v minulosti mnohokrát formálně upozorněn (např. v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2016, č. j. 6 As 74/2016 - 6, ze dne 16. 7. 2012, č. j. 8 As 79/2012 – 7, nebo ze dne 18. 6. 2012, č. j. 8 As 71/2012 - 7) na to, že se lze na Nejvyšší správní soud obracet při neexistenci vlastního právního vzdělání jen prostřednictvím advokáta, je nutné předpokládat, že je o této podmínce řízení dostatečně informován. Vyzývat stěžovatele opětovně ke splnění toho, co mu již je z jiných řízení bezpečně známo, postrádá rozumný smysl a bylo by pouhým formalismem.

[7] Stěžovateli lze připomenout, že obdobný procesní postup volí v případě jeho opakujících se podání také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, neboť stěžovatel byl poučen v předchozích identických případech. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (srov. např. usnesení ÚS ze dne 19. 3. 2015, sp. zn. IV. ÚS 329/15, ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 479/15, ze dne 19. 12. 2014, sp. zn. II. ÚS 3841/14, ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 3561/14). Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinném zastoupení v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o této povinnosti nesčetněkrát, její existence si proto musí být nepochybně vědom. Pokud přitom poskytnutá poučení nereflektuje, dokládá tím svůj zjevně obstrukční přístup k soudnímu procesu a zneužívání soudní ochrany.

[8] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a), ve spojení s § 120 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 věta první, ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. října 2017

JUDr. Lenka Kaniová
ředsedkyně senátu